

MARTINA
COLE

GANG

M A R T I N A
COLE

GANG

2014

Copyright © 2012 by Martina Cole
Translation © 2014 by Hana Čapková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LIFE,
vydaného nakladatelstvím Headline, Londýn 2012,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2014

ISBN 978-80-7303-971-4

Předmluva

Hned po knihách je mou největší láskou hudba. Pracuju v noci a naslouchám zvukům dob, o nichž píšu. Je to dokonalý způsob, jak se svým postavám dostat do hlavy. Navíc je všeobecně známo, že určitá deska člověka dokáže přenést do konkrétního okamžiku v minulosti. Když slyším *Mama Weer All Crazee Now* od Slade, s neuvěřitelnou jasností si vzpomenu na jednoho ze svých nejstarších kamarádů, Grahama Pethericka. Předstíral hru na kytaru, zatímco jsem spolu se skupinou dalších oknem koupelny sledovala jeho siluetu. Při poslechu *Woke Up This Morning* od Alabama 3 před sebou vidím svou dceru Freddie Mary a vnuka Lewise, oba čtyřleté, jak si prozpěvují spolu s přehrávačem cestou do mého karavanu v Eastbourne. Jsou to nádherné vzpomínky, které v čase uvěznila hudba. Právě ona tohle dokáže – umí vyvolat vzpomínku a vykouzlit člověku na tváři úsměv, i když je mu velice smutno. Po mámině pohřbu jsem si přehrávala Bowieho a i ve svém zármutku jsem se musela usmát při vzpomínce na to, jak mě máma žádala, abych na gramofonu dala hlasitěji *Rock 'n' Roll Suicide*. Tu písničku milovala. Milovala Bowieho. Zemřela na počátku osmdesátých let, osm měsíců po smrti mého otce, a oba mi stále moc chybí.

Při psaní *Gangu* jsem hodně poslouchala Alabamu 3, jednu z mých nejoblíbenějších skupin, a v knize jsem použila texty jejích písní. V poslední době nejvíc poslouchám právě tuhle kapelu. Viděla jsem ji naživo a byla to velice působivá podívaná. Hudba

této skupiny jako by dokázala vyjádřit myšlenky mnoha různých generací.

Těším se, že její členy zase brzy uvidím. Nesmírně si považuji, že mě požádali o spolupráci na svém posledním albu *Shoplifting for Jesus*, takže teď předstírám, že jsem hudebnice. Děkuji jim, hlavně Ianu Goughovi a Larrymu Loveovi.

Nemůžu uvěřit, že od vydání mé první knihy *Královna zločinu* uplynulo už dvacet let. Na oslavu ji budou hrát v divadle Royal Stratford East ve východním Londýně. Tohle divadlo je velice blízké mému srdci. Pokud přijdeme o místní divadla a knihovny, zmizí celé jádro lokálních komunit. Je to ostuda a je potřeba s tím něco udělat, protože zpátky už se nic z toho nevrátí. Nevím, co bych si v dětství počala bez veřejné knihovny. V mé pouti za věděním hrálo velkou roli i místní divadlo.

Královna zločinu představovala důležitý milník v mém životě a jsem na ni pyšná. Nikdy by nevyšla, nebýt mého agenta Darleyho Andersona, který mne nejen zastupuje, ale nádavkem je i skvělý přítel. Ani nevím, jak bych mu za všechno poděkovala, zejména za jeho přátelství a podporu. Darley je výjimečný živočišný druh – muž, který skutečně rozumí ženám. Zároveň je i kmotr mé dcery a blízký člen rodiny. Všichni ho milujeme. Je výjimečně moudrý a jeho přátelství pro mne hrozně moc znamená.

Ještě jednou velice děkuji Suzan Fletcherové, mé první vydavatelce a úžasnému člověku, který ve mne věřil, sotva *Královnu zločinu* uviděl. Sue letos bohužel odchází z nakladatelské branže a všem nám bude velice chybět.

Děkuji Timu Hely Hutchinsonovi, který se ke mně vždy choval velice hezky a jenž spolu se Sue Fletcherovou a Sian Thomasovou vytvořil z Headline skvělé nakladatelství. Headline mé knihy vydává již dvacet let a všichni jeho zaměstnanci, s nimiž jsem kdy jednala, byli a jsou vždy skvělí. Time, děkuji ti za všechno.

Mnohokrát děkuji i Clare Fossově, která mnoho let redigovala mé knihy, za její podporu a laskavost. Jsi skvělá, Clare!

Děkuji také Jane Morpethové, která mé knihy rediguje nyní, je to opravdu báječná dáma, již upřímně obdivuji a ctím. Těším se na dalších dvacet let spolupráce. Jsi skvělá přítelkyně a fantastická redaktorka. Ještě jednou ti děkuji.

Mnohokrát děkuji i Martinu Neildovi, nejmilejšímu muži na světě. Měl na mě ohromný vliv a já si velice vážím jeho přátelství (na hudbu Pink Floyd při jízdě v jeho bentleym nikdy nezapomenu). Hodně štěstí do budoucna.

Také bych ráda poděkovala Amandě Ridoutové. Byla na mne velice milá, když pracovala v Headline, a já jí budu navždy vděčná za všechno, co pro mne udělala. Je to skvělá holka. Pět lahví vína Montrachet s nikým jiným nevypiju. Ona dobře ví, o čem mluvím. (P. S. Amando, do OXO Tower smíme chodit dál.)

Také chci moc poděkovat Kerru MacRaemu. Když pracoval v Headline, vždycky se ke mně choval velice mile, a i když změnil působiště, zůstali jsme dobrými přáteli. Je to pravděpodobně jeden z nejpríjemnějších lidí v nakladatelské branži a hrál velkou roli v mém úspěchu. Teď mu já přeji do budoucna všemožný úspěch.

Co bych tak řekla o Louise Pageové? Je opravdu skvělá. Není to jenom dobrý člověk, ale také báječná přítelkyně a nejlepší PR profesionálka v celé zemi. Díky, Lou, celé ty roky jsi pracovala dokonale. Ty, já a Peter – říkalo se nám také Trojka z Waberthwaite – jsme procestovali celou zemi a přitom se dost nasmáli. Ještě jednou ti děkuji. Vždycky najdeš to nejlepší místo a dokážeš uspořádat parádní večírek.

A teď Peter Bates. Vozil jsi mě celé roky, Pete, a prožili jsme spolu dobré i zlé. Dvě věci se však nikdy nezmění – tvé přátelství a tvůj smysl pro humor. Mám tě moc ráda, Pete, a patří ti mé vřelé díky za to, že jsem se na tebe mohla vždycky spolehnout. Něko-

likrát jsme se spolu pořádně nasmáli a bez tebe by to cestování nebylo ani z poloviny tak zábavné. Do budoucna ti přeji všechno dobré. Pořád nechápu, jak to s tebou Rita vydrží. Je to úžasná ženská a hotová světice.

Ráda bych poděkovala všem v Headline, starým harcovníkům i nováčkům. Jsou pro mě druhou rodinou a já vím, že mám veliké štěstí, že k nim můžu patřit. Považuji to za čest. Zažila jsem s nimi spoustu legrace, a také perné dřiny. Takže vám všem ještě jednou děkuji, zejména jistému Irovi. Darraghu, nikdy nezapomenu, jak jsme projížděli Španělskem a poslouchali dobrou hudbu. Děkuji.

Taky chci poděkovat Peteru Newsomovi, který mi byl dalším dobrým přítelem. Vzpomínám si, jak jsem ho před několika lety potkala na koncertě Morrisseyho, a nevím, kdo z nás byl víc překvapený. Ale díky, Petere – v Oz, na Novém Zélandu a v Jižní Africe jsem se měla skvěle. Do budoucna ti přeji všechno dobré.

Mnohokrát děkuji Martinu Boothovi, velice hodnému muži, který mi zajistil vůbec první výplatu za psaní. Na počátku devadesátých let pracoval v BBC a přijal scénář, který jsem do televize poslala. Stali se z nás dobří přátelé a on mi dodal sebevědomí, které jsem potřebovala, abych se na psaní začala dívat jako na možný zdroj obživy. Takže ti mnohokrát děkuji, Martine.

Nakonec bych chtěla poděkovat Lavinii Warnerové, která před mnoha lety převedla *Královnu zločinu* do podoby televizního seriálu. Od té doby jsme blízké přítelkyně a obchodní partnerky. Chceme společně vytvořit další tři seriály a projednáváme další projekty. Díky, Vin, jsi opravdu skvělá a stala ses důležitou součástí naší rodiny. Všichni tě máme moc rádi. Letos jsme v New Yorku na Broadwayi viděli tvoji sestřenici ve *Venuši v kožichu*. Byl to jeden z největších zážitků mého života. Jsem vděčná, že jsem se toho mohla zúčastnit. Mám tě moc ráda.

Nesmím zapomenout na své čtenáře – oni vědí, o kom je řeč! Za ta léta jsem se setkala s tolika z vás, především ve stánku Pat

Fletcherové na trhu Romford Market. Pat mi poskytla místo pro mou první autogramiádu a já jí za to budu napořád velice vděčná. Staly se z nás dobré přítelkyně, a dokonce máme na severu Kypru domy blízko sebe. Takže děkuju Pat a Harrymu Fletcherovým, brzy se uvidíme v restauraci Kybele v Bellapais.

Ještě jednou děkuji vám všem, mí věrní čtenáři, kteří mne čtete celé ty roky od *Královny zločinu*. Doufám, že se vám *Gang* bude líbit. S rodinou Baileyových žiju už rok a mám v úmyslu ukončit Taniin příběh až za několik let. A tak doufám, že budete rádi číst o jejích lepších i horších časech – a věřte mi, že jich bude hodně. Doufám, že se s mnohými z vás setkám na autogramiádách, a těším se, až se s vámi všemi pozdravím.

Mějte se hezky a hodně štěstí,

Martina

X

Prolog

1997

Vyrostla jsem mezi gangstery, ale ve skutečnosti jsem k nim nikdy nepatřila – o to se postarala moje máma. Když umřela, všechno se změnilo.

V den jejího pohřbu jsem se rozhlédla po kostele. Shromáždila se tam celá rodina, všichni Baileyovi. Bylo nás hodně a byli jsme všem dobře známí. Vedle mne seděla hlava rodiny, moje babička Theresa Baileyová, a držela mě za ruku. Vždycky na mě byla hodná a mohla jsem se spolehnout, že nikdy nikomu neprozradí žádné z mých tajemství. Věděla víc než zbytek rodiny, a nechávala si to pro sebe. Kdyby jí něco ujelo, došlo by k další vraždě. Naše tajemství jsme musely za každou cenu udržet, a právě to jsme udělaly. Věděla jsem, že bez ní bych si sotva poradila, obzvlášť ten den.

Z druhé strany vedle ní seděli moji čtyři bratři – všichni velcí, hezcí a úctyhodní muži. Můj otec, zničený manželčinou smrtí a netušící nic o hanbě své jediné dcery, byl vedle mne. Nezasáhla ho jenom ztráta ženy, ale především to, *jak* zemřela. Zmizela ze světa v okamžení – tohle jsem neřekla já, ale on.

Seděli jsme vedle sebe. Jsem jeho nejmladší dítě a jediná dcera. Mám křehkou postavu jako moje matka a husté kaštanové vlasy po babičce. Ale po něm jsem zdělila oči – tmavě modré irské oči, v nichž se zrcadlí každá emoce a z nichž celý svět – a především on a mí bratři – vyčte, co si myslím. Rychle jsem

se naučila nedávat před nikým najevo své skutečné pocity, což je smutným svědectvím života, který nyní vedu. Ve vědění je moc a sebemenší pochybení může člověka stáhnout ke dnu.

Byli jsme Baileyovi, nejuctívanější a nejpomlouvanější rodina v East Endu. Mnoho let jsme vlastně představovali nejdůležitější rodinu v celé Anglii. Vedli jsme báječný život a měli jsme *úplně* všechno. Můj otec, Daniel Bailey, se o to postaral.

Když jsem ho toho chladného, pochmurného dne držela za ruku, schoval ji do své kapsy, jak to dělával, když jsem byla malá. Bylo mi skoro osmnáct, ale i tak jsem oceňovala vřelost a laskavost, která se za jeho gestem skrývala. Od dětství jsem věděla, že můj otec je nebezpečný, ale teprve nedávno jsem zjistila, jak moc. Vždycky dělal jenom to, co považoval za správné. Chápala jsem to a toho nemilého dne, kdy jsem byla nešťastná a zničená z matčiny smrti, jsem víc než kdy jindy potřebovala, aby mě utěšil.

Můj svět se přes noc změnil. Když nebyla máma na světě, neměl mě kdo chránit před životem, jaký má rodina ve skutečnosti vede. Moje drahá máma dělala všechno, co bylo v jejích silách, abych nikdy nezjistila, jak se věci mají doopravdy. Ačkoli se hodně snažila, zaslechla jsem víc, než bylo zdravé. Členové mé rodiny jsou vrahové a lháři, lidé, pro něž násilí a zastrašování představuje doslova jejich denní chléb.

Mí bratři byli mnohem starší než já. Máma s širokým úsměvem říkala, že jsem její pozdní radost. Představovala jsem pro ni dar od Boha a patřila jsem jenom jí. O Bohu mluvila hodně a přikládala velkou důležitost Jemu i Jeho synovi, Kristu, jenž zemřel na kříži, aby snal hříchy světa. Po její smrti nikdo nevěděl, co se mnou. Byla jsem ženou, která zůstala v jejich převážně mužském světě. Věděla jsem však, že i tak mě milují a budou mě ze všech sil chránit. Nikdy je nepřestanu mít ráda, i když jsou všichni špatní. Milují mě a starají se o mne a to mi v tuhle chvíli stačí.

Mám podezření, že máma o aktivitách svého manžela a synů věděla víc, než dávala najevo. Muselo pro ni být hodně těžké dozvídat se o nich samé hrozné věci, a přesto jim důvěřovat. Byla to svým způsobem slušná žena – bála se Boha a pevně věřila v posmrtný život. Muže, mezi nimiž žila, snášela, protože jí nic jiného nezbývalo. Koneckonců byla matka a tihle mužští její drazí synové. V hloubi duše jim jistě všechno odpouštěla.

Vzpomínám si, jak jsem se toho dne usmívala na svého nejstaršího bratra Dannyho s vědomím, že mi vždycky bude nablízku. Danny měl sice blondáté vlasy, ale vypadal přesně jako náš táta. Jako by mu z oka vypadl, řekly by zatracené šálnice, jak babička nazývala dělnické ženy, které chodí zachumlané v háčkovaném šálu. On i mí ostatní bratři Davey, Noel a Jamsie byli u zpovědi a tvářili se patřičně kající, aby si na matčině pohřbu mohli bez obav dojít pro hostii. Otec to zařídil. Víím, že je to pokrytecké, ale udělal to spíš pro ni než pro sebe a já mu za to byla vděčná. Strašně mámu miloval.

Když jsem si o mnoho let později vzpomněla, jak jsem ho viděla jednomu muži odřezávat prsty, připomněla jsem si i to, jak se choval na pohřbu. Spatřila jsem dvě podoby Daniela Baileyho.

Sledovala jsem, jak se mu obličej stáhl potlačovanými city, když do kostela vešel jeho bratr Peter Bailey s manželkou Riou a jejich zbylými dětmi. Zatařal zuby a já mu na očích viděla, že nemůže zapomenout, jakou roli jeho bratr sehrál v událostech, které vedly k tomuto příšernému dnu.

Teta Ria, Peterova manželka, vždycky byla máminou dobrou přítelkyní. Měly k sobě hodně blízko a Ria se teď tvářila nesnesitelně smutně.

Usmála jsem se na ni i na své bratrance, kteří následovali rodiče do předních lavic. Ke mně a mému otci přistoupila sestřenice Imelda, krásná žena s dlouhými, tmavými, chemicky narovnanými vlasy, na níž byl jamajský původ znát víc než na jejích brat-

rech. Se smutným úsměvem nejprve objala jeho a potom mne. V očích se jí leskly slzy. Potěšilo mě a ulevilo se mi, když ji otec také objal. Vždycky byla jeho oblíbenkyní. Tehdy nikdo netušil, jak moc ji život mezi zločinci ovlivnil.

Podívala jsem se na strýce Petera, který byl velký, hezký a černý, a na svého otce, jenž se mu v mnoha ohledech podobal, i když byl běloch. Měli stejnou matku, ale různé otce. Měli k sobě velice blízko a jeden druhému se velice podobali. Teď je navíc spojoval zármutek, který dokáže překlenout všechny sváry.

Kostel byl plný lidí a všichni přemýšleli, jaký hajzl mohl do auta umístit bombu, jež mou nebohou matku rozmetala po celém Soho. *My* jsme na rozdíl od nich věděli, kdo to má na svědomí. Také jsme věděli, že bomba nebyla nastražena na moji matku. Kdyby ten, jemuž byla určena, zemřel, možná – ale jenom možná – by se všechno vyvinulo úplně jinak. Zpětný pohled je opravdu skvělá věc.

O své rodině jsem stále věděla velice málo. Toho dne jsem netušila nic o zbraních ani o vraždě batolete, nevinného dítěte, jež tragicky vtáhli do světa plného násilí stejně jako moji matku. Časem jsem se o tom měla dozvědět. Moje rodina měla na svědomí snad každý myslitelný zločin. Nemohli však předvídat, jak hluboko zabřednou do bahna pomsty, ani že se úplně odtrhnou od reality a zapomenou na skutečný svět, který existuje vně *jejich* světa.

Ztráta mámy mi otevřela oči a já uviděla skutečnou podstatu života mezi zločinci. Za poslední měsíc jsem viděla a udělala věci, které mě navždy změnily. Přestože se mě máma ze všech sil snažila ochránit, nepřipravila mě na to, že tenhle způsob života je velice lákavý.

Babička mi vždycky říkala jedno staré irské přísloví – že člověk má takový život, jaký si zaslouží. Ze všech sil doufám, že není pravdivé. To se však ukáže až časem.

KNIHA PRVNÍ

Setřese smutek a zas zkusí štěstí
Na svýho koně vsadí si a doufá
Cizí kapsy prohrábne, je to tak snadný
Majlant už projela ve státní loterii

Alabama 3, *Mansion on the Hill*

Album *La Peste*, 2000

Rozžhav mě, krásko, a pořádně
Ať z tebe šílím
A jestli se rozbřečíš, sluneční brejle si nesundávej

Alabama 3, *Keep Your Shades On*

Album *Outlaw*, 2005

Kapitola první

1979

„Ty a kdo ještě další, kurva? Jen se poslouchej! Ty nám chceš vyhrožovat svým debilním strejdou? Kecáš úplný kraviny.“

Daniel Bailey byl zlostí bez sebe a všichni v továrně věděli, že tohle neskončí dobře.

Michael Lanson neboli Micky L., jak si nechával říkat, byl pevně svázaný a z celého srdce litoval, že si pustil pusu na špacír. Slyšel, že Baileyovi jsou sami sobě zákonem, ale netušil, co jsou doopravdy zač, dokud ho před dvěma hodinami neunesli přímo z ulice.

Pracoval pro svého strýce Jeda Lansona a věřil, že mu to zajišťuje neporazitelnost. Jed byl zločinec starého ražení. Ostatní ho ctili a až dosud se mu nikdo neodvážil postavit. Zdálo se, že Daniel a Peter Baileyové jsou výjimkou.

Peter Bailey tiše seděl, pil ze sklenky bílý rum a se zájmem pozoroval bratra. Chápal jeho metody, i když je sám nepraktikoval. Proto tvořili tak dobrý tým – každý z nich měl jiné silné stránky. Peter rád všechno dělal v klidu a s co nejmenším rozruchem. Měl rád soukromí. Zároveň se o něm vědělo, že pokud ho někdo rozzlobí, dokáže mu vážně ublížit. Odplata Petera Baileyho byla zdoluhavá a pomalá. Říkalo se, že se mu líbí škála stavů, jimiž jeho oběti projdou, od strachu, bolesti a strašných muk po žádoucí, aby je konečně zabil. Nikdy se však nenašel žádný důkaz. Příslušná osoba zmizela a o jejím utrpení se jenom povídalo.

Daniel naproti tomu ochotně a se vši parádou zlikvidoval každého, kdo ho rozzlobil. Choval přesvědčení, že pokud má někoho sprovodit ze světa, měl by to udělat tak, aby si z toho ostatní vzali ponaučení. Bylo třeba mít jistotu, že lidé chápou, co se jim stane, pokud zajdou příliš daleko. Daniel věděl, jakou cenu má správná pověst. Zavírá druhým ústa a udržuje chátru, jak říkal, v příslušných mezích. Podle něho byla pověst vším. Na nenápadnost zbývalo dost času, až si člověk vybuduje pevnou pozici. Do té doby si musí získávat pověst a snažit se, aby byla dobrá. Bratři už překročili třicítku a teď nastala vhodná doba vzít si, co chtějí. Už nebudou plnit pitomé úkoly, pracovat na druhé ani nikomu dělat blbce. Je načase, aby si vzali, co jim po právu náleží.

Daniel s Peterem začali u Lansonových. Mickyho strýc byl hodně velkou rybou v tak malém rybníku, že stačilo, aby Baileyové jednoduše přišli a vypustili mu ho. Jed Lanson se neuměl dívat do budoucna a stále se domníval, že je dost tvrdý a dokáže si udržet to, čeho dosáhl. Ale skutečnost, že tenhle kluk, jeho vlastní synovec, má dost sebevědomí, aby ho podrazil, mluvila za vše. Jed musel zmizet. Nejdřív se však potřebovali vypořádat s neúctou, kterou Micky L. strýci prokázal. Dovolil si zatraceně moc, což se v očích bratrů Baileyů rovnalo vzpouře.

Daniel vzal do ruky kladivo s kulovým nosem, bradou pokynul svým mužům a řekl: „Podržte tu jeho zkurvenou ruku. Já ho naučím, co je to věrnost, že na to hned tak nezapomene. Měl bys vědět, že rodina je důležitější než cizáci, hochu. Vyjebal jsi s vlastními strejdou, bráchou své matky, svojí vlastní krví. Jsi do slova a do písmene posranej jidáš.“

Přihlížel, jak jeho muži ochotně uposlechli jeho příkazu. Micky jim ze všech sil vzdoroval. Kladivo zkrátka mělo na lidi takový účinek. Představovalo legální zbraň, kterou si člověk může zastrčit do boty, aniž by se musel obávat oplétaček s poldy – na rozdíl od brokovnice nebo mačety, které by mu mohly vynést

zatčení. Kladivo bylo stejně jako šroubovák nebo majzlík legálním nástrojem určeným k legální práci, i když ve správných rukou dokázalo způsobit pořádnou osobní újmu. V *jeho* rukou tedy rozhodně ano.

Micky se potil strachem. Daniel se na něho zašklebil a začal se mu posmívat: „Tak ty sis myslel, že z nás můžeš dělat blbce, co? O mým bratrovi jsi říkal, že je to černá huba, a o mně, že si se mnou ten negr vytírá prdel. To sis fakt myslel, že ti to jen tak projde?“

Udeřil mládence kladivem do ruky, kterou jeho muži tiskli k betonové podlaze. Všichni slyšeli křupnutí drcených kostí a uviděli krev, která se rozstříkla do všech stran.

Micky ucítil nesnesitelnou bolest a zvedl se mu žaludek. Věděl, že ztratí vědomí. Konečně pochopil strašlivost toho, co se děje, přesně jak to Daniel Bailey chtěl. Pořádně mu ublížili a on v téhle smradlavé továrně, na téhle smradlavé podlaze klidně může umřít.

Daniel zakroutil hlavou nad neskutečnou lumpárnou, jíž se podle jeho mínění Micky dopustil. „Jen se na něho kurva koukňte. Omdlel jako posraná malá holka. Zvedněte mu hlavu, kluci. Až se ten pičus rozhodne, že nás zase začne vnímat, vytrhám mu zuby. Ten se pár let na nikoho neusměje.“

„Ty ho odsud fakt necháš odejít?“ zeptal se jeden z mužů a vyslovil tak nahlas to, o čem všichni pochybovali.

„Jasně, že ho nechám odejít! Kvůli tomuhle debilovi po nás půjde jeho strejc.“ Ukázal na muže na zemi. „Kvůli němu jeho strejda dostane na tu svoji hnusnou velkou kebuli. Je to stejnej posranej křivák jako on.“ Daniel se vrátil k místu, kde seděl jeho bratr. „V dnešní době jsou všichni jako zatracený jeptišky. Stačí trocha bolesti a hned padnou k zemi jako hrušky.“

Peter Bailey se zasmál. „Víš dobře, že není první, kdo o mně řek, že jsem černá huba.“

Daniel pokrčil rameny. „Vždycky mi to vadilo víc než tobě, Petere, i v dětství. Ale když urazí tebe, urazí i mne. Ale hlavně urazí naši matku. I když máš pravdu – tentokrát je to jenom záminka, abych si moh bouchnout. Zkurvenej sráč. On si myslí, že s náma může vyjebávat? To se kurva plete.“

Peter přikývl. „Dovolil si fakt dost.“

„Hele, brácho, kvůli tomuhle jsme dlouho a pořádně dřeli, a dneska večer to bude naše. Budem jako ta kabaretní dvojka, černej a bílej, co zrovna frčí ve východním Londýně. Ostatně tak nám prej podle toho pitomce stejně říkaj.“

Peter se usmál a odhalil nákladně vybělené zuby. „Ty dva komedianty jsem vždycky měl rád. Vzpomínáš, jak jsme je jako děti napodobovali, když jsme stepovali na linu? Po dnešním večeru budeme stepovat po celém Londýně.“

„To si kurva piš, Petere. Taky jsme si to sakra zasloužili.“

„No, až si to vyřídíme s touhle bandou, měli bychom si radši dávat bacha, protože tohle lidi okolo moc dobře neskousnou.“

Daniel se zasmál. „To taky doufám, jinak by tohle všechno bylo zbytečný. Ať nám všichni vlezou na hrb! Naše hvězda stoupá, brácho.“

Z hovoru je vyrušilo zasténání na zemi. Micky se probral k vědomí. Daniel věděl, že zakouší příšernou bolest a vůbec nechápe, proč se mu tohle stalo. Nasadil nadšený, falešně snobský tón a prohlásil: „Ale, Petere, zdá se mi, že náš host nás konečně zase vnímá. Jak jen jsem moh zapomenout na dobrý vychování?“

Pomalů došel k místu, kde jeho muži drželi Mickyho v pozici na kolenou. Podíval se mladému muži do očí a bodře řekl: „Doufám, že máš dobrýho zubaře, synku, protože ho budeš kurva potřebovat.“ Potom mu jedinou ranou kladivem rozdrtil čelist a vytloukl mu většinu zubů. Pak nástroj odhodil na nedalekou lavici a pronesl: „Vložte ho u hospody jeho strejce, přímo před prahem. Lidi si o nás nesměj myslet, že se nedovedem postarat o své hosty.“